

Παρνασσός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30232

ΕΤΣΕΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ Φ'ΛΛΚ'

Σιθασέ μ' πάτερ,
Είμι καλά ιθαριότου τουθόντιρ πθυ-
μώ κι δι' έμένα. Όταν λάθ'ε την παρού-
σα μ', πατιράκ', ού προκουμένους γυιός
ο' Κ'σάκ'ς θά έθρίκτι στού ντιήμα, δη-
λουόντ' σ' σούλακή. Ναι, πατιράκ' μ', σ'τ'
φουλακή, όπου εΐχαν
βάλ' κι οένανι όντας
έκλιμψ του ζαντροβέλ'
τ' Μάνθ' τ' Χουντρο-
κιφάλα. Τού λ'πόν, πα-
τιράκ', όσου άδικως οι
φυλάκ'σανι τότενις ιόε-
να άλλου τόσο άδι-
κους βρίσκουμι κι 'γώ
σήμερα στά γκάτιργα.
Κουντουλουγίς, πα-
τιράκ', πήρα την προ-
σχή Κυριακή π' μας
πέρασι, τούν νιράμ νά
πάου κατά του Ζάπ-
γιου.

Νιράμ λένι ιδώ σν'
'Αιθήνα ένα κάρου
χουρίς άλουγα, π' φεύγ' άπάν' οι κάτ'
σιδύρα θρουντουλουγώντας, σαν λυσα-
σμένου ένα κ'δούν' π' δέν μπόρια να κα-
ταλάθου πού στού διακούλου έθρίκτι. 'Αλ-
λά μ' όλα νταύτα μ' φαίνισι πώς τέχ' άπ'
κάτ', όπουσ ούλους ό κόσμος μι τού
σπαθίου.

Κι Ζάπγιου, πατιράκ', είνι ένας μεγά-
λους κήπους μυγαλειτίρους κι' άπ' τούν
κήπου τ' Γιάνν' τ' Πασαλ'μέν' μι τ'
διαφουρά, πώς δέν έχ' μέσα τ' κ'κιά γιά
νά κόβουμι κρυφά τά θράβια, όπουσ κά-
νουμι στού χουριό. Αυτός ού κήπους, πα-
τιράκ', έχ' κι κάτ' σκαμνάκια, π' κάθουμι
άντρίς και 'γ'ναίκίς κι γλυκομιλάνι. Τά
θράβια όμους μούναγα άντρίς είν' ίκει
κι καν' τά ίδια...

Μήκηκα τού λ'πόν στού νιράμ γιά νά
πάου κατά του Ζάπγιου, νά πάου τούν άε-
ρα μ', αλλά ήτανι τόσοσ κόσμους, π' δέν
μπόρια να κάτουσ στα σκαμνάκια κι' ά-
ναγκαστ'κά στάθ'κα ούρθος, έχουτας τά
χέρια μ' στούν κόρφου μ' γιάτι φουθόμα-
να νά μη μ' πάρνι τού ντιλ'πέν' κι μείνου
χουρίς λιπό.

Διπλά μ' στέκουσαν ένα θηλ'κό, αλλά
τί θηλ'κό!... Μυρουδάτου κι ζαμιασμέ-
νι κι χουντροόσν' τ' παπαδοπύλα. Τά-
χασα. Τού αίμα μ' άρχισα ν' άνεβαίν'
στού έρό μ' κι' όσου τύν κύτταγα τόσο
τού αίμα μ' έβραζι. 'Ικειν' μη κύττα κι μ'
χαμουγίλοδσι. Έστρωσα λιγάκι τούν ά-
ριεμάνιου μ' τ' ζύγουςα κι... μάς τ'
κουλλάου ένα φ'λάκ' στού σέόκου.

Τού τί εγινι, πατιράκ', δέν περιδιγρά-
φτι.

Ού νιράμ'ς σταμάτ'σι κι γώ χουρίς νάν
τού καταλάθου βρεθ'κα στού δρόμου κα-
τόντας τά πίσ'νά μ' γιάτι μ' φαίνισι πώς
ένας κρυμπαλάς χουρφυλάκας. 'Ιδω
τοί λένι μπόλιασαν — μόδους πέντ' έξ
μι τού μ'πότις τ'.

— 'Αι σπέρα ούρέ γιδ' τ' κρένου.
Χουρίς νά μ' άπαντήσ' μ' δίν' άλλ' μίνα
χπου πίσου κι τραβώντας μ' άπ' τ' αϊτιά
μι πήγι στού ντιήμα. 'Αν'ε τ' μπόρτα κι
μ' έσπρουει μέσα.

'Ιγώ φώναξα νά μι θγάλ'νι, αλλά φου-
ν' βουώντους ιν τη ίρημου. 'Ικει κι θρι-
σκομι κι οι περικαλού ν' μ' στείλ'ς μιά
θιδέντ'α γιάτι μαργάνου οι έμους άπ'
τού κρού. 'Αχ!... θάγ'ι... θάγ'ι...

Διατύλιζι έμότερους κι σού φιλό
τού χέρ', αλλά πλυμένου
'Ασπάζουσι την δεξιάν σ'
ού προκουμένους γυιός ο'
Κ'σάκ'ς
ΤΟΥ ΤΣΟΚ'

'Η άξία του γέλωτος

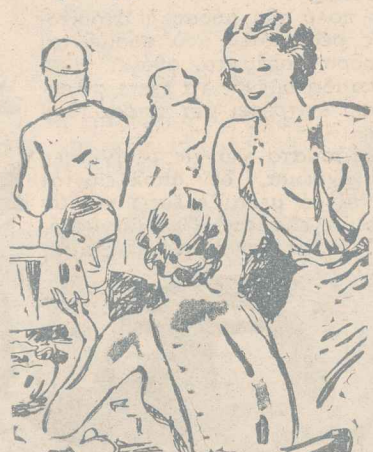
'Ο καρινάλιος Ρισελί ήταν χαρκτη-
ρισ μετ'αγγλικού. Γι' αυτό, σπαταούσε
πολλάς φορές τη δουλειά του εφοπικά και
καλούσε πούς γελωτοποιούς του, ιδιαιτέ-
ρας δέν τον περίφημο Μπονρομπέρ, γιά νά
τόν διασκεδάσουν.

'Ο Μπονρομπέρ αυτός ήταν τόσο επιδ-
έσις γελωτοποιός και προκαλούσε τόσο
αυθόρμητα την ευθυμία του Ρισελί, ώστε
ο γιάτρος του ο Σινουά, κάθε φορά πού ο
καρινάλιος άφρώστανε, τού έλεγε:

— Θα καταβάλουμε, πανιερώτατε, κάθε
προσπάθεια γιά νά σας άποδώσουσι την
υγεία σας. Όλα τά φάρμακα όμους πού
θά σας παραγγέλλουμε θά είνε άχρηστα
άν δέν τά ανακατέψετε με λίγον Μπο-
νρομπέρ!

* 'Ανέκδοτα - Εύθυμοι διάλογοι *

'Απραγματοποιήτον!

— 'Αν δέν τον πανιερύσης, θά τινά-
ξη τά μυαλά του στόν άέρα!...
— Μη φοβάσαι. Δέν μπορεί νά γίνη
αυτό!...
— Γιατί;
— Γιατί δέν έχει μυαλά!

Μακάβριον γεύμα

'Ο θάνατος της κυρίας Σατωρού, έρω-
μένης τού βασιλέως της Γαλλίας Λουδο-
βίκου ΙΕ', έπροξέτησε βαθυτάτη έντύπω-
σι στη βασίλισσα Μαρία, τη σύζυγο τού
Λουδοβίκου. Την πρώτη μετά τού θάνατο
νύχτα ή βασίλισσα την πέρασε άπτη και
τρομαγμένη. Είχε κρατήσει μαζί της στην
κρεβάτοκάμαρα μίαν από τις θαλαμηπό-
λους της.

Κόντευε σγεδόν νά εημερώσθι, όταν ή
καυσιέρα έπένοιπας άνήσυχη ακόμα την
θαύλιστα τη ρώτησε:

— Μά τί φοβάται ή μεγαλειότης σας;
Μήπως πρέπει νά φωνάσω τόν γιάτρο;

— 'Όχι! 'Όχι. Δέν έγω τίποτε. 'Αλλά
άν αυτή ή κυρία Σατωρού, πού τόσο με
μισούσε, βουκολακίσθι!...

— 'Ω, Μεγαλειότητι, είπε ή θαλαμηπό-
λος. 'Αν ή κυρία Σατωρού θρικολακιά-
σθι, δέν θάρθθ βέβαια νά έπισκεφθ' έσας.
Θά πάη σέ κάποιον άλλον...

Περί ηλικίας

— Φαίνεται πώς με τούς άνδρες ή
ζωή κυλάει πύ γρήγορα παρά με τίς
γυναίκες!...

— Δέν έχεις άδικο! 'Όταν παντρευ-
θήκαμε, ή γυναίκα μου καί έγώ είχα-
με την ίδια ηλικία. 'Ε λοιπόν, σήμερα
έγώ είμαι πενήντα χρόνων κι' εκείνη
δέν έχει περάσει ακόμα τά σαράντα!

— 'Η μπέρα, — Φρονείτε, κ., καθηγητά,
δτι ή κόρη μου θά γίνη μιά μέγαλη
αοιδός!

— 'Ο καθηγητής. — Αυτό είνε δύσκολον
νά τό πη κοινης, κυρία.

— 'Η μπέρα. — 'Αλλ' έχει όλα τά προ-
σόντα δι' αυτό, δέν είνε αλήθεια;

— 'Ο καθηγητής. — Μάλιστα, έχει ένα
στόμα!...

Τό πλήρωμα ενός πλοίου, πού ναυάγη-
σε, κατώρθωσε νά σωθθ με μιά βάρκα,
με την οποία προσήγγισαν σέ μιά άγνω-
στη χώρα, την οποία στην άρχή νόμισαν
άκατοικήτο, όταν καθώς προχωρούσαν
συναγαθόν ένα άπηνυχτισμένο.

— Παιδιά, φωνάζει κάποιος από τούς
ναυαγούς, βρισκόμαστε σέ πολιτισμένο
τόπο.

Οί έρωτευμένοι

ΕΚΕΙΝΗ. — Δέν μ' άγαπάς πιά!
Πρώτα κάθε φορά πού έρχόσουν στο
ραντεβού μας μού έφερνες ένα ώραίο
μουσκέτο... Τώρα έρχεσαι με άδεια
χέρια!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Αγάπη μου, από την
ήμέρα πού σε γνώρισα δέν μ' ένδιαφέ-
ρουν πιά τά ώμορφα κορίτσια τών άν-
θρωποιών...

Λόγος μιά φορά

'Ο προεδρος τού Βουλευτηρίου της Του-
λούζης ντε Γκαρντεν ήταν ένας άνθρω-
πος πολύ ευθύς και πολύ μορφωμένος, αλ-
λά συγχρόνως υπερβολικά νευρικός και
δεόθυμος.

Μιά μέρα, όταν άρχισε ή συνεδρίασι
στην 'Ακαδημία της Τουλούζης, της όποι-
ας ήταν κι' ο ίδιος μέλος, ο ντε Γκαρν-
τεν άνέθηκε στο βήμα γιά νά διαβάσθ έ-
ναν λόγο τού περί καλωσύνης. Καί άρχι-
σε ως έξης:

— Κύριοι, ή καλωσύνη... Κλείστε σάς
παρακαλώ αυτήν την πόρτα... κύριοι, ή
καλωσύνη είνε μιά... Θά κλείσετε τέλος
πάντων αυτήν την πόρτα; Ναι, ή όχι!...
'Η καλωσύνη, κύριοι, είνε μιά μεγάλη ά-
ρετη... Πού νά πάρη ο διάβολος, δέν θά
έξερκουμισθί κανείς νά πάη νά κλείση
αυτήν την πόρτα!...

Μεταξύ λωποδυτών

— Για πές μου, πόσο μπορεί νά κο-
στίζη αυτό τού μαργαριταρένιου κολ-
λιέ;

— Μη σε νοιάζη, βρε άδερφέ, θά τό
μάδουμε αύριο από τίς έφημερίδες.

'Ο συζητήσις περί θανατικής ποινής.

— 'Ο έπείρος κ. Π. — Ηκαίς δέν έχει δι-
καίωμα έπί της ζωής τού άλλου...

— Καί τότε πώς κόνετε τόν γιάτρο; πε-
τάχτηκε κάποιος αδιάκριτος.

— Σ' ένα χωριό παρουσιάσθηκαν κρού-
σματα τυφού.

Άμέσως καταφάνει ένας ύγιεινολό-
γος, πού σ'απ' τόν πρόεδρο, άν έλαθε κα-
νένα προφυλακτικό μέτρο.

— Μάλιστα, άπαντά ο άλλος, διέταξα
νά έπικραθ' γρήγορα-γρήγορα τού νεκρο-
ταφείο!

ΜΑΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΒΑΓΓΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

'Αδρεφάκι Ποπάκι,
Σού στέρνω αυτό τό γράμμα, νά
'Επαρνασσός, καί θέλω νά σου ξεφραστά
δημοσίως καί διά τού Τύπου τό αίσθημά
μου, τό όποιον δηλαδή τόν έρωτα, πού
μό πωρπολάει τά σοφικά, σακαχάρηκτο
καί έρωτοκίνητο δου-
λικό.

Μάθε, τό λοιπό,
ρέ σπλάγνο άσπλάγνο,
πώς άπ' την πρώτη
φορά, πού σε άντίκρυ-
σα, ο κόσμος έπαμε
νάχη γιά — μένα κάθε
γούστο, άνευ τό φώς
τών ματιών σου

Κι' άφού άνθίστηκες
περί τίνος πρόκειται,
σού λέω — κι' άς γί-
νουν όλα Γουανταλα-
χάρα Γής Μαριάμ —
πώς ή με τό καλό ή
με τό κακό θά γίνης
δική μου, ο κόσμος νά
χαλάση. Είμαι μάγκας
έγώ, ρε Ποπάκι, της
Σχολής τού Περαιά,
καί — τό ξέρεις καλά,
πώς δέ δέχουμαι μι-
γά στο σπαθί μου!

Λοιπόν νοίμιωσ, ρι-
ζικώς, σαφώς, κατη-
γορηματικώς καί άμε-
τακλήτως σού δηλώνω
πώς από δω καί πέρα
κουνήματα καί τσιλιμάκια καί ασύρματα
δέν έχει. Θά είσαι κοπουράτ Βάγγος Τρι-
κλοπόδαρος καί τά μιστά σου θάν νά φέρ-
νης μένι φράγκο σέ μένα, νά τά κατα-
θέτα στην Μπάνκα Παύλος Λιμνεντ, γιά
νά εξασφαλισθ' τό μέλλον σου.

Τούτων όντας έγένονταν καί μιονονοχι
σού καθιστώ γνωστόν πώς άγόρσασ προ-
χτές άπ' τού Μοναστηράκι μιά δικοτή τών
έξημιση Ιντσών, γιά νά μωρέσω ν' άντε-
πεξέλω νικηφόρος καί θριαμβευτικώς
κατά τών παρασίτων καί σφετεριστών της
αγνότητος καί της παρθενιάς σου.

Σέ ξέρω, με ξέρεις καί ξερανόμαστε
τελείως, ρε γυναι, ώστε νά περιττεύη πά-
σα περί κεφτέδες καί κομμάτια συζήτη-
σης, πού πρέπει νά κατηγορηζούν παρολί
άπ' τού παρόδου.

Πριν φτάσω στο 'Έτερον ούδέν καί σέ
φιλά, έγω νά σου διαβιβάσω τά έξης ά-
παραίτητα καί έπουσιώδη: 'Όταν πρόκει-
ται περί έξοδου, θά με είδοποιήσ έγκαιρώς
καί πασιφανώς περί τού μέρους τό όποιον
δέν νά σε άναμένω.

'Εχε ύπ' όφιν σου πώς είμαι μέν έν τά-
ξει, αλλά καί πολύ μωρουόρης, ώστε την
έλαχιστη παρασηπονία νά την εξαγοράζω
με δυό οκάδες αίμα. Είνε ή φύσι μου, ζων-
τανό κουκλί, νά είμαι τόσο πολύ 'μοδός
καί μη νομίσης πώς τούς φόνους ποδικα
τούς έκαμα έν πλήρει συνειδήσει, αλλά,
κατά πώς λέει καί ή άπόφα τού κυρίου
πρόεδρα, 'επιστέλιν έν καταστάσει μέθης
καί πλήρης σύγχυσης.

Τσαντίζουμι, δεροδυναμικό Ποπάκι, στο
μυνοτό καί σκοτόνω όσο νά πής κύμνω
καί... Παναγιά βόθηα. Τις προάλλες ο
Μίλτος ο Μαυράκιος καί θέλησε νά πη
πάνω στο μπαρμπούτι. 'Εγώ δέ βάσταξα
καί σέ δυό λεπτά τάκανα 'Ισπανία. Τά ο-
πόλσιπα τά καταλαβαίνεις. Πολιτισμένοι,
τιμήμα, πρόεδρος:

— Πώς ονομάζεσαι;

— Βάγγος Τρικλοπόδαρος.

— Πού κατοικείς;

— 'Αθήνα. Πλατεία Ψυρρή, τέως 'Ηρώου.

— Τί δουλειά κάνεις;

— Ντεμπέλης.

Ψι, ψι, ψι καί τσού, τσού, τσού καί...
τρυμώσις κράτησις λίαν έπιεικής.

Τό ίδιο βράδυ ήμουνα δέω. 'Η 'Αγγέλα
ή Σιμουνα τάφερε καί ή ποιήν πλερώθηκε
μέχρι φράγκο.

Τώρα θά τά φέρνης έσύ γιά νά μπορώ
νά ύπερασπίσω 'ετην θιγείσαν τιμήν σου»
κι' άν δέν ήσουνα σύ, ρε κοροιδάρα, πώς
θά ζούσα 'γώ;

'Ε! ρε κόμμε παλίλυται...
Αυτά καί άλλα κι' έτερον ούδέν καί δέ
με νοιάζει, γαλλισι ζά μάν φοδ καί σέ
φιλό τό ξέρεις πού...

Βάγγος Τρικλοπόδαρος
Καί άντ' αυτού
ΝΗΦΑΛΙΟΣ

Παρνασσός

Τζόαν Κράουφορντ καί ο Κλάρκ Γκράιμπλ εις μίαν ώραιαν σκηνήν τελευταίας ταινίας των

Τά μυστήρια— της έπιστήμης Μπορούμε να προβλέψουμε τόν θάνατόν μας; της τσιγγάνας

Αι Ιταλικά έφημερίδες άνέφεραν τελευταίως τήν περίπτωσιν μίας νεαρής Τσιγγάνας, ή όποια κατάκριται από καιρό στο στρώμα είνε μία Παρσακευή βρόδου στους συγγενείς της:

—Θά πεθάνω ή Δευτέρα τό απόγευμα... τήν ώρα μάλιστα αυτή θά βρέξη! Η Τσιγγάνα πέθανε πράγματι ή Δευτέρα τό απόγευμα, ενώ έβρεχε ρογδαία ή Έναρ. Παρσακευή, δημοσιογράφος, γράφοντας στήν έφημερίδα του γιά τήν κατακλητική αυτή περίπτωσιν προσεθήκε, λέγει μετάφ' άλλων ότι δέν υπάρχει πτό τρομερό μαρτύριο από τό να ζήρης βετικά πού μέρα θά πεθάνης και ότι οι άνθρωποι πού έπρόκειτοσαν από τή Φύσιν με τή θαυμαστή αυτή διατοχή, πρέπει να θεωρούνται πολύ δυστυχείς.

Όποιος όμως μελετήσει καλά τήν έπιστήμην των «ψυχικών έρευνών», ζέρει καλά ότι είνε εξαιρετικά σπάνια ή περίπτωση, πού μπορεί ένας άνθρωπος να παρουσιάσει με ακρίβειαν τήν ήμερομηνία πού θανάτου του και ότι ο άριθμός των προσεθίσεων πού πραγματοποιούνται είνε πολύ καλύτερος από τόν άριθμόν των προσεθίσεων πού δέν πραγματοποιούνται.

Σχετικά με τά μυστηριώδη προσεθίματα, πού κυριεύουν έναν άνθρωπο από τόν θάνατό του, οι καταγινόμενοι με τίς απόκρυφες έπιστήμες παραδέχονται ότι στά φαινόμενα αυτά παίζει σπουδαίο ρόλο και ή μοίρα, ή τρομερή αυτή δύναμις, ή άποσοδιόρητη και έπιβλητική συγχρόνως.

Ένας Γάλλος πνευματιστής άναφέρει σ' ένα βιβλίο τό εξής ασηθεντικό περιαστικό: «Τό πού παρακολούθησε με τά μάτια του:

Μία μέρα ένας φίλος του, ο Κάρολος Μπεντιέ πού είνε ενώ χαίρομαι στόν δρόμο κάποιου γνωστού του, ότι είνε να παρουσιάζεται μεταξύ αυτού και τού διαβάτου είνε φέρετρο με μεγάλα χρυσά καραφά. Ο Μπεντιέ μέτρησε τότε μηχανικά τά καρφιά. Μόλις τελείωσε τό μέ-

τρημα, τό όραμα — γιατί περί όράματος έπρόκειτο — διελύθη. Ύστερα από μερικά μέρες — τόσες ακριβώς, όσα ήσαν τά καρφιά πού φερέτρο! — ο γνωστός του είνε πεθάνει από μυστηριώδη ασθένεια.

Από τήν έποχή εκείνη ο Μπεντιέ, στόν όποιο άπεκαλύθη τόσο ελαφρικά μια μεγάλη δύναμις προσεθίσεως και ό όποιος ήταν έως τότε ύπόδραγμα ίσορροπημένου τύπου, άρχισε να βλέπει και άλλα όραμα και να ζή σ' έναν κόσμο φανταστικό, πού δέν έχει καμιά σχέση με τόν πραγματικό. Ο πνευματιστής έκανε ότι μπορούσε γιά να έπαυαφέρει τόν φίλο του στή φυσιολογική νευρική του κατάσταση. Χαμένους όμως πήγαιναν ή προσεθίσεις του. Ο ψυχικός όργανισμός τού νέου είνε πάθει μία άναποσπάρθη βλάβη.

Ένα μεσημέρι ο Μπεντιέ έπεσεκρότη τόν πνευματιστή, οε κατόπιν άπεργράφου παραγγέλλει και τού είνε:

—Σήμερα τό πρωί, ενώ ντυνόμουν, μπρός στόν καθρέφτη, είνε να έμφανίζεται μπροστά μου ένα φέρετρο. Θυμήθηκα τήν περίπτωσιν τού φίλου μου και μέτρησα μηχανικά τά καρφιά τής κάσας... Α! Ξέρα τώρα πόσες μέρες πού μένου να ζήσω. Αυτό όμως είνε τρομερό! Μου φαίνεται ότι θά τρελλαθώ από τήν άγνοια μου!...

Ο πνευματιστής προσεθήκε και πάλι, με τό πού κάκου, να τόν κση να διώξει από τόν νού του τίς θλιβερές αυτές ιδέες.

Και έδόθηκε ή μοίραία ήμέρα, ο Μπεντιέ δέν βγήκε καθόλου από τό δωμάτιό του. Ήταν άπολύτως βέβαιος ότι θά πέθανε εκείνη τήν ήμέρα και φοβόταν να βγή έξω μη τού συμβεί τίποτα στόν δρόμο. Πέρασε ώρες φρικτής άγónιας, τρέμοντας σύκορμος, ποσομένοντας από στιγμή σέ στιγμή τόν θάνατό... Κατά τίς 5 τό άπόγευμα βγήκε λίγο στο μπαλκόνι, να πάει πάλι δέρα, γιά να δροσίση τό φλογισμένο μέτωπό του... Και ελαφρικά τό υπαλκόν κατέορσε, συνηκασούρνας και τόν τραγικό δροματιστή! Τά

ελευθερά προσεθίματά του είναν βγή άληθινά! Άν όμως δέν ήταν γραφτό του να βρή τέτοιο θάνατο, ποτέ δέν θά έπαλ ήλθαν ή προσεθίσεις του.

Παρ' όλα αυτά, μπορούμε να πούμε χωρίς τόν παραμικρό διαταγμό ότι πολύ συχνά τό προσέθημα τού θανάτου γίνε-

Η Τσιγγάνα πού έπροφήτευσεν τόν θάνατόν της.

ται άφορμή να παίρνη κανείς προφυλακτικά μέτρα και ν' άποφύγη τόν κίνδυνο.

Και ή περιπτώσεις των προσεθίσεων, πού δέν βγήκαν άληθινές, είνε συχνότερες από εκείνες, πού πραγματοποιήθηκαν. Άλλο ζήτημα τώρα, αν ο άνθρωπος δέν διδή μεγάλη σημασία στίς πρώτες. Πρέπει να πείθεται ένα κακό γιά να πιστέψη.

Ένα έρώτησις παρουσιάζεται τώρα: Τό προσέθημα δέν βγήκε άληθινό, έπειδή μάς γέλασε ή διαδοχή μας ή έπειδή δέν ήταν πεπωμένο μας να πούμε σστό πού φοβηθήκαμε; Εκείνοι δέν μπορούν άπάντησιν στο συνταρακτικό αυτό πρόβλημα.

Ίδιος τί λέει κάποιος πνευματιστής σ' ένα βιβλίο του σχετικά με τήν περιπέτεια αυτή:

«Ήμου άπολύτως βέβαιος ότι διέτρεχα τόν κίνδυνο να πεθάνω. Ώστόσο όμως στήν άκαταμάχητη θέλησί μου να ζήσω και τά προφυλακτικά μέτρα πού έλαβα κατάφωρα ν' άποφύγη έλας τούς σκοπέλους, όπως ένας άγριος γλυτοέρει αδύναμα μέσος από τά μονοπάτια, στά όποια τόν περπατούσε ο έλχθρο του. Θά μπορούσαν έλοι οι άνθρωποι, πού θά βρισκότανε στή θέσι μου να βγούν ζωντανοί απ' αυτή τή δοκιμασία; Άμφιβάλλω. Γιατί οι περισσότεροι από τούς ανθρώπους δέν πιστεύουν στά προσεθίματα, δέν θέλουν να δώσουν προσοχή στά μακρινά μηνύματα πού τούς στέλνει ο θάνατος. Πρέπει κανείς να πιστέψη ότι ή προσεθίσεις είνε φανές, πού έρχονται από τόν άλλον κόσμο, γιά να έχη τή δύναμι να ύποπτεσθί τού πεπωμένου τού θέλαι του. Ο άνθρωπος πού έχει αυτή τήν ικανότητα, γλυτώνει πολλούς κινδύνους στή ζωή του!»

Έχουμε συνήθει τή γνώμη ότι οι πνευματιστά και όσο γενικά καταγινόμενοι με τίς ψυχικές έρευνες, ύποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος είνε άνδρεικελλο τά χείρια άσφαρταν δυνάμει, πού τόν κατευθύνουν όπου θέλουν αυτές. Ή γνώμη αυτή είνε έσφαλμένη. Πά πού ένας πνευματιστής βροντοφωνάζει τώρα ότι δέν υπάρχει δύναμις άνώτερη από τή θέλησι τού ανθρώπου και ότι ή θέλησι αυτή μπορεί να μετασχηματίσει ένα σημείο τίς βουλές και αυτό τό άκόνια τού πεπωμένου μας! Άς έπωφελήσώμεν άπ' αυτό τό μάθημα νιά να χαλδύδωσουμε τή θέλησι μας, διονύσιον συγχρόνως μεγαλειότητα σημασία και προσοχή στα προσεθίματά μας.

Η προσεθίσεις είνε ώνες άπ' τόν άλλο κόσμο! Δέν πρέπει λοιπόν ν' άνησυχούμε τά ύμνηματα, πού μάς έρχονται από τόν άλλον κόσμο — στόν τόν μυστηριώδη κόσμο, στόν όποιο έλοι θά πύμε μία μέρα.

—Μας κυνηγούν, είνε ο πάτερ Νικόλαος, όταν ο Άκούρ τό διηγείσθί τί συνέβη στίς φυλές μετάφ' άλλων και τής Εβας, και τό καλλίτερο, πού έχεις να κέρεις, είνε να φύγης άμέσως από τή Γαλλία.

—Έλω ν' φύγω, πάτερ, αλλά όχι μόνον. Πρέπει να πάρο μαζί μου και τήν Εβας, πού ζέρει όλα τά μυστικά μας. Ήξ έλλω τήν άναπό τρελλά.

—Τότε πρέπει να γίνη κάτι άλλο, άπάντησε σκεπτικώς ο πάτερ Νικόλαος. Εί ένας.

—Νά, Γενάρω είνε φάρμακα, πού μπορεί να έμπνευσή ή να σούση τόν Ερωτα.

—Τότε, γιά όνομα τού Θεού ή τού Σατανά, δός τήν φίλτρο αυτό. Άλλ' άπ' πόθι τίποτε;

—Μή φοβίσαι... Θά φροντίσω εγώ γιά όλα. Στήν άρχή θά τής κλονίσω λίγο τό μυαλό. Οά τήν κώνη να φαίνεται ήλιθία. Θά γελά. Τά συμπτώματα αυτά διαρκούν δέκα ώρες, πού άρκούν γιά να γίνη ένας γάμος. Ύστερα θά σε έρωτεύσθί παράφωρα.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΛ. ΚΟΥΠΡΙΝ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Άλλα κι' αυτή τή φορά, ο Σέτ, ζε-καυσε πάλι τό σωμα του άσφαρτου, τώ-καυσε οε δεκαετούς κομμάτια και τα σκόρπισε έπειτα σ' όλες τίς πόλεις και τα χωριά τής Άνω και Κάτω Αλγυπτου. Και μία φορά ή Άοις, αφανισμένη από τόν καίμο, τραγανισμένη από λυμώδους, ζεκίνησε να πηγαί βρη τά ιερά μύητα τού Όσிரιδος, τού αδελφού και άνδρός της.

Αυτό ήταν τό πρώτο μέρος τού μυστηρίου, ή άποκρυφή σημασία τής ποιήσεως. Ή ώρα έπλησίαζε πιά, από τό πλήθος τών μη μεμνημένων έγκαταλείποντας τόν ναό, έάρχη τό δεύτερο μέρος τού μυστηρίου. Οι μυσταγωγοί, οι έπόπτες, οι θυσιαστές και οι προφήτες, όλοι τους μύσται τόν ανώτερον βαθμόν τής μυστικής, έμειναν μόνι στόν ναό.

Πάνω οε άσημένιους δίσκους, νέα πειδιά ντυμένα σ' αστρα, μοιραζάν κρασί, ψωμιά, έλα φρούτα και λυμώδους κρασί τής Ήλκωσας. Άλλοι οε θωάειά δάδα τής Δυρού με τά στενά στόμια έπρόσφεραν τούτο πού πρσάοριζόμουν άλλοτε να άναζούσθ ή τάρρος τών άσφαρτωμένων οε θάνατο, τήν ώρα πού μαυρίουν τό πιστό σούτρεψι και τήν ελκτικότητα ν' άνάβη και να διατηρή τή φλόγα τού Ιερού παραλήρηματος.

Σ' ένα νεύμα τού Ιερέως, τά παιδιά άπομακρύνθηκαν.

Ένας άλλος Ιερέας, άπό Έκλεισε καλά όλες τίς πόρτες, έκανε τόν γύρο τής συγκεντρώσεως, κυττάζοντας τόν καθένα καλά στά μάτια, παρατόντας με μυστηριώδη λόγια κινώντας τού στήματα άναγνώρισε άρσένια ν' αυτή τή νύκτα.

Έπειτα, όδο άλλοι Ιερείς, παίρνοντας δυό ασμένια κύπελλα, τά περιέφεραν μέσα στόν ναό, κι εύδους σκοπεύθηκε άπ' αυτά ένας πυκνός, μωρωμένος καπνός, τόσο πυκνός και μεμβυστικός, πού σκεπάζε σγεόδον τελείως τή λάμψη, πού έχυναν ή πολυχρώμα; καυτήλες. Η καυτήλες αυτές ήσαν άπταγμένες από πολύτιμα διάφανα πετρώδια, δεμένα με λεπτό δουλεμένο χρυσάκι, και κρεμότανε στόν τοίχο από άσημένια αλυσίδες.

Άλλότες αυτές οε ναός τής Άοισδος και τού Όσிரιδος ήταν σκαμμένους σ' ένα άνοιγμα πού βουνοί, σάν ένα σπήλαιο, πού συγκενώνονσε με τόν ξένο κόσμο από ένα ύπόγειο δρομικό.

Άλλά τόσον τόν ύποστηρίζε ο Σολο-

μών και ή λατρεία τής Άοισδος, καθώς κάθε άλλης θρησκείας, από τήν όποια είνε λείπει ή θυσία τών παιδιών, έπαυσε μία νέα όρμη.

Χάρις στόν θρησκευτικό ζήλο τής βασιλίσσης Άοισ, πού καταγινόμεν από τήν Αλγυπτου, ο ναός είνε μεγαλώσει οε ύψος και οε βάθος, σπολιμένος από πλοισίες προσφορές. Τό πολλή Ιερό βήμα είνε κομμένη τήν ίδια φέρελα, πρωτόγονη και σούδαρη. Τό ίδιο συβάνει με τίς πολλές μικρές καμαρούλες, πού τό περιτριγύρζαν και πού χρησιμοποιούν να φυλάγουνται οι θησαυροί και τά ιερά αντικείμενα τής λατρείας.

Ένα μικρό κρυφό δωμάτιο ή βασιλίσσα Άοις ήταν έαυλωμένη. Κρυμμένη πίσω από μία βαρεία κουρτίνα, μ' ένα τετράγωνο άνοιγμα, πού έβλεπε ίσα στό Ιερό, ή βασιλίσσα παρακολουθούσε σ' όλες τή λεπτομέρειες και χωρίς να προδίδη τήν παρουσία της, έβλεπε τήν τελή τής λατρείας. Ένα στενό όρειμα από ψιλή λινή γάζα, έλο κεντημένο με όσμήμ, ήταν κολλημένο άπάνω τής. Τά

χείρια τής ήσαν γυμνά ως τούς άγκώνες και τά πόδια φαίνονταν ως τά γόνατα. Έβλεπε κανείς τό δέρμα της, μέσα από τό έλαφρό όφθαλμο, με μία ρόδινη αταύγειαν, να διαγράφονται καθαρά ή άρμυνικές γραμμές τού κορμού της, στό όποιο τά τριαντα χρόνια τής βασιλίσσης δέν είχαν αφαιρέσει τίποτα από τήν ωμορφία του, τήν ευκρινότητα και τή δροσιά του. Τά μαλλιά της, βραμμένα μπλε, έφαν στόνους ώμους και στή πλάτη της σάν δεινές στις άκρες του. Τό πρόσποτό της ήταν πολύ μακριακαριμένο με άσπρο και κόκκινο τά μάτια της με μία λεπτή μαύρη σκού γύρω φαίνονταν πελώρια και πετούσαν τέση λάμψη μέσα στό σκοτάδι, σάν τά μάτια τού αλλούρου.

Ένα Ιερό κόσμημα, πού φορούσε στόν λαιμό, κατέβαινε ως τή γραμμή πού χώριζε τά μίμνιασμα στήθεθ της.

Με τόν άκόλαστο άποθηρασμό της, ή βασιλίσσα Άοις είνε κυριεύουσα γρήγορα τόν έρωτα τού Σολομώντος. Και από τότε, μ' έλη τή φυλόνη και θερμή τής ψυχής, μ' έλη τή δύναμι τής χείλειας και μ' έλη όρμη είνε ριχτή στήν παραουσία τών μυστικών όργάνων, πού ήσαν ο άνώτερος βαθμός τής λατρείας τής θεάς Άοισδος.

Τή βασιλίσσα τήν έβλεπαν πάντα περιτριγυρισμένη από Ιερείς-ευνούχους. Αυτή τή στιγμή μάλιστα, ενώ ο ένας μ' ένα ρυθμικό κίνημα τής έκανε άέρα με μία βροχία από θερμά παγανιστά, άλλος καθ' όποιον γύρω, με τά μάτια προσηλωμένα στή βασιλίσσα, φαίνονταν σάν να θέλανε να τήν πούν με τά άποχαυμένα ρέμματα τους.

Κυκλοφορούσαν στήν Ιερουσαλήμ πολλές κακές φήμες γιά τή βασιλίσσα Άοις, φήμες άπαισιες, σκεπτικές. Γιά τά άωρηστά των παιδιών, κορίτσια ή άγόρια, οι γονείς τρέμαν τό μάτι τής βασιλίσσης. Τό άκούσμα τού άνωμάτος της μπρός οε ένα σούζινά κρεβάτι έξωρεμένο σάν κακά οίονες και σάν βεβήλωσε, και μ' έλα αυτό ήσαν πολλοί οι άνδρες, πού τούς τραβούσε πρσ αυτήν μία ταργαμένη περιέργεια και τούς άφηναν να τούς άρπάξη τήν ψυχή και τό σωμα τους. Και όποτε είνε γευθή τά άγρια χάδια της, όσως και μία φορά, τά φίλδια της τά ματωμένα, δέν μπορούσε να τά σούση ποτέ πιά από τήν μνήμη του. Άκόμα κι' έν αυτή ή θια τόν έδωχεν, σάν τόν πού έβλοο σκλάβο, έμεινε δεμένος στά θελητήριά της. Έτοιμος να κώνη κάθε έγκλημα να ύποπτεθί όλους έξωρεμένο ήμους γιά να μπόρεση να τήν άπολαύση άκόμα.

Και σ' είνε: Έλα σώσε με κι' ένα φίλκιό άόσο με Άργεΐτισσα γλύκε.

Χάρι μικρή σου ζήτησα και τό φίλι, Άργεΐτισσα, μη τό θαρρής κακό.

Σ' αυτά τά λόγια έμεινε και έστύπωσε κι' άπέμεινε Χάρις φίλι στό στόμα.

Ά' ακριβά σάν χρύματ μοι τάχεις τά φίλημάτ και σ' όνειρο άκόμα.

1. ΣΟΥΡΗΣ

ΚΑΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ: Είς τήν σελίδα 431 τού «Παρνασσού» δημοσιεύεται άγγελία τού Ο. Τ. Ο., ή όποια άρρίζει να διαδοσθή από όλους.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Η Κόκκινη Παρθένη

Τού μεγάλου Άγγλου συγγραφέως σέρ ΠΙΝΤΕΡ ΧΑΓΓΑΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΜΕΡΩΝ. — Ο Όδγος δέ Κρεσού και ή Εβας Κλάβεργκ άναπαύονται, αλλά έπειδή οι γονείς τής νέας δέν ζήχονται ή κόρη του να περπατήσει στόν Όδγον, έκείνος άπαίγει τήν Εβαν, άφού προηγουμένως φονεύει είνε μίαν συμπαθήν, κατά τήν φύγην του, τόν αδελφόν τής νέας.

Συνεπόμενοι από τόν τοξότην Γκραϊή Ντικ καταφεύγουν είνε ένα μοναστήρι, πού όποιοι οε καλόγηρος, οε πατήρ Άνδρέας, είνε φίλος τού Όδγου.

Ο πατήρ Άνδρέας παρέχει όλες τούς δυνατές περιποιήσεις είνε τούς φυλάδας και τήν άλλη ήμεραν έπιφυλάσσει τόν Όδγου να μεταβεί είνε Λονδών και δώση μία έπιστολή στόν βασιλέα τής Άγγλιας Έδουάρδου, είνε τόν όποιον κατηγορεί τήν ανωμαλίαν κατά τού θανάτου του, συνωμώσαν, τής όποιας άρχηγός έφάρετο ο σέρ Έδμουνδος Άκούρ, είνε τόν όποιον ο πατήρ τής Εβας ύποπτεσθί τού δόση τήν κόρην του ως σ' όχνη.

Ο Όδγος φεύγει, αλλά κατά τό διαστημα τής άπείσεως τού ο Κλάβεργκ πείθουν τήν Εβαν να έπανέλθι είνε τών πατρικών πυργών, όπου και φυλάσσεται, άφού δέν ένοιει να διχθή ως σούζιν της τόν Άκούρ.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Η Εβας δέν άπήντησε και ο σέρ Έδμουνδος άρχισε πάλι τό γυνστό τροπάρη πού, ζήτησώσας τήν δεχθή να γίνη σύζυγος του.

—Φύγε, άγρέψι, φώναζε ή Κόκκινη Εβας, φύγε, προσθή και ψεύθι, γιάτι ο Όδγος δέ Κρεσού δέν είνε πεσμένος, έπειτα από τήν είδηση, πού θά μετασχηματίσει τόν βασιλέα, φύγε και πηγάνε στόν Δούκα τής Νορμανδίας να σου δώση τήν άνταμοιβή σου και δείξε τά σχέδιά σου γιά τήν άπόδοσιν τών Γάλλων στή γηραιά μας Άγγλία! Φύγε!...

Ο Άκούρ άχώρισε. Προσέσθησε να υλίσση, αλλά δέν μπόρεσε και με μία βριασί στή γελία άνοίξε τήν πόρτα τής φυλακής και βγήκε.

—Μας κυνηγούν, είνε ο πάτερ Νικόλαος, όταν ο Άκούρ τό διηγείσθί τί συνέβη στίς φυλές μετάφ' άλλων και τής Εβας, και τό καλλίτερο, πού έχεις να κέρεις, είνε να φύγης άμέσως από τή Γαλλία.

—Έλω ν' φύγω, πάτερ, αλλά όχι μόνον. Πρέπει να πάρο μαζί μου και τήν Εβας, πού ζέρει όλα τά μυστικά μας. Ήξ έλλω τήν άναπό τρελλά.

—Τότε πρέπει να γίνη κάτι άλλο, άπάντησε σκεπτικώς ο πατήρ Νικόλαος. Εί ένας.

—Νά, Γενάρω είνε φάρμακα, πού μπορεί να έμπνευσή ή να σούση τόν Ερωτα.

—Τότε, γιά όνομα τού Θεού ή τού Σατανά, δός τήν φίλτρο αυτό. Άλλ' άπ' πόθι τίποτε;

—Μή φοβίσαι... Θά φροντίσω εγώ γιά όλα. Στήν άρχή θά τής κλονίσω λίγο τό μυαλό. Οά τήν κώνη να φαίνεται ήλιθία. Θά γελά. Τά συμπτώματα αυτά διαρκούν δέκα ώρες, πού άρκούν γιά να γίνη ένας γάμος. Ύστερα θά σε έρωτεύσθί παράφωρα.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

—Άρσέ με να τά κανονίσω όσως καταλαβάνω εγώ. Και τώρα πηγάνε και κομήσου με τή συνειδησί μου ήσυχη και εύθυνη, γιάτι άόριο ή Κόκκινη Εβας θά λέγεται κόμισσα ντε Νουαγιόν.

—Τέτε μιν άρνήθ.

κον, τού Θεού, είνε με ύψος άπέλπισμένο. Ο Άκούρ με είνε πηδημα βρέθηκε όρθιος.

Η Εβας δέν κινήθηκε καθόλου από τή θέσι της.

Ο σέρ Τζών Κλάβεργκ έβριζε ένα βλέμμα στήν είσοδο. Ο Όδγος προχώρησε άποδο.

—Έρχομαι με τούς συντρόφους μου να συλλάβω τόν σέρ Έδμουνδον Άκούρ, δυνάμει εντάλματος τού βασιλέως τής Άγγλιας. Παραδοθήτε, σέρ.

Πάν προλήνι να τελείωση, οι Γάλλοι Ιππότες έφούλκισαν. Τό ίδιο έκαμαν και οι άνθρώποι τού Όδγου.

—Σταθήτε, άνθρώποι, φώναζε ο πατήρ Άνδρέας, με τ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΜΕ-
ΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ, Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ
ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο Ουάιλντ είναι από κείνους που γράφτηκαν περισσότερα γι' αυτούς απ' όσα αυτοί έγραψαν στο έργο τους. Γύρω απ' τη ζωή και το έργο του έχει γίνει παταγωδός θόρυβος. Τελευταίο θύθιλο για τον Ουάιλντ είναι το Βίνσεντ "Ο Σούλντ που κυκλοφόρησε τον περασμένο χρόνο στην "Αγγλία, και που ο συγγραφέας του τον είχε γνωρίσει προσωπικά στο Παρίσι. Πιο πριν το 1935 το θεατρικό έργο του Μωρίς Ροσάν "Η δική του Ουάιλντ" παίχτηκε στο Παρίσι, στο θέατρο "Εργον" με πρωταγωνιστή τον Χάρρυ Μπάρκ, με καταπληκτική επιτυχία, και η κριτική μίλησε με πολλούς επαίνους για το έργο αυτό.

Δεν υπάρχει περιοδικό, εφημερίδα, στον κόσμο, που θύγχε έστω μια μικρή περίοδο και που να μην έγραφε για τον Ουάιλντ. "Η περισσότερες μέρες — γύρω από την καλλιτεχνία — περικυκλώνει κάθε τόσο τις ουαλιές αντίληψεις.

Το έργο του διαδόχεται κατά χιλιάδες τόμους ανά τον κόσμο, τα ρεπερτόρια των θεατρικών πρέπει να έχουν έργο του, — υπάρχει εποχή που πέντε ταυτόχρονα θεατρα του Λονδίνου έπαιξαν έργα του — και η Σάρρα Μπερνάρ στο Παρίσι έπαιζε τη "Σαλώμη" του, το σκηνοκ αυτό άριστο σύστημα. Τελευταία τα έργα του έχουν κινηματογραφηθεί — πρώ μινιόν παίχτηκε κι' εδώ το "Μία γυναίκα δίχως ημερομίσια". Στη στήλη του ραδιοφωνικού θύλου πώς έχει μελοποιηθεί και η "Φλωρεντίνη Τραγοδία" του.

Γεννήθηκε το 1856 στο Δουβλίνο. "Ηταν γιους ενός "Ιρλανδοφύλου" που τον Ουάιλντ Ουάιλντ, γνωστό για την επιστημονική του μόρφωση και τα έρωτικά του σκάνδαλα, και της ποιήτριας "Ι. σάντσεζ Φορτζίεζα" γνωστή με το ψευδώνυμο "Σπερτάρτζ", ένα είδος "εθνικής μορφής" των "Ιρλανδών" για την ανεξαρτησία της "Ιρλανδίας".

Σπούδασε, στην αρχή, σ' ένα κολλέγιο του Δουβλίνου και συνέχισε τις σπουδές του στην "Οξφόρδη", για την οποία διατήρησε τις γλυκύτερες αναμνήσεις της ζωής του. "Υστερα από χρόνια έλεγε στον Φρανς Χάρρις: "Δεν φαντάζεσαι τι σημαίνει για μένα η λέξη "Οξφόρδη". Το όνομα αυτό έχει για μένα ένα θεληγμένο ανέπνομα, ένα θέληγμο που δεν μπορεί να το διακρίνει. "Οξφόρδη" η πατρίδα των εγγένων, τα νεότερα πνευματικά αγώνων, των πιο ταπεινών ονείρων, των πιο αγίων ιδανικών". Στην "Οξφόρδη" διεκρίθη στα "Ελληνικά" και θρασυέθηκε για το ποίημά του "Ραβέναν". Μαθητής του Πούσκιν και του Πάτερ ο οποίος διέκρινε ότι "αφού η ζωή μας είναι τόσο σύντομη, μπορείς με δράμα παρά με κωμωδία εινε στενοκεφαλία να παραλείψεις κάθε ευκαιρία που μάς προσφέρεται μια συγκίνηση".

Μια μέρα ο Ουάιλντ — δίνοντας στην "Οξφόρδη" μια διάλεξη και ακουώντας τον ο Πάτερ σκόλαζε και ηγαλόνισαν στο ρήτορα που φίλησε το χέρι.

"Οχι, τού είπε ο Ουάιλντ, τραβώντας το χέρι του δασκαλίου, τού τί θα πή το κούνιν που μάς θέλεις;

— "Επρεπε, απάντησε ο δάσκαλος, ω-χρός από την συγκίνηση.

Κατά το διάστημα των σπουδών του στην "Οξφόρδη" πέθανε ο πατέρας του, αφιόνισας στη γυναίκα του 7.000 λίρες.

Στις διακοπές ο "Οσκαρ" περνούσε τα μερικά του το διάστημα για ένα ταξίδι στην "Ελλάδα. Οι άρχοντες "Ελληνες συγγραφείς του είχαν τραβήξει εξαιρετικά το ενδιαφέρον.

Σατιρικά επιγράμματα

ΕΙΣ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΑ

Το βλέπας πόρ Εσακάλους και έβρεις γράμματα πολλά, μικρά μου "Αδελκύη, και τα μοιράσεις σ' όποιον ερής και συστημένης κα' άλλα και Poste-restante ακόμη.

ΕΙΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΝ

Τάχασε δια και μονιάς η γυναίκα του τού μνεί, μά κι' αυτή θαρρώ ένα θράβ μ' ένα φάνη πάει... χ α μ ν η.

ΕΙΣ ΧΥΡΑΝ ΒΑΡΥΠΕΘΟΥΣΑΝ

Τέτοια λότη στην καρδιά της άρχκε ο μακαρίτης, που τού κάκου πιά και κλαί' ά' ο φίλοι του μαζί της.

ΕΙΣ ΜΕΣΟΚΟΡΟΝ ΕΨΙΜΥΘΙΩΜΕΝΗΝ

Ζωντανή τη θλίψη θλίπω και στα δύο τα μάγουλά σου: φέρνεις κόκκινο το πένθος της φευγάτης άμωρφας σου.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

"Ήμουν δεκάξη χρονών, γράφει, όταν μου απεκαλύφθη η όμορφη της άρχαίας ελληνικής ζωής. "Εξάφια σ' ένα βαμπατικό δράμα μου φάνηκε πώς έβλεπα τα άσπρα αγάλματα να ρίχνουν τον ίσκιό τους στις παλιότερες τις καμένες απ' τον ήλιο... Πομπές εφθών και παρθένας αναγραφόμενες στον γαλάζιο ορίζοντα, πως στη μετώπη του Παρθενώνος... "Αρχαία να διαβάξω άρχαία ελληνικά με πάθος, με φρενιότητα, κι' όσο διαβάξω τόσο περισσότερο σκαδωνόμουν..."

Γυρίζοντας απ' την "Ελλάδα άρχίζει τη σταδιοδρομία του, για καιρό φωτοστέφανομένη από τέτοια δόξα που ούτε ο Βύρων δεν γνώρισε. "Εξούσε μια ζωή έντελως ιδιόρρυθμη, έντελως παράξενη. Τά πιο άπιανα πράγματα που μπορεί να διανοηθεί άνθρωπος νους γι' αυτό ήταν φυσικότητα. Για πολύ καιρό η κοινωνία θαμνίζοντάς τον, συγχωρούσε τις τρέλλες του, τις παραδοξολογίες του, το παραλόγημα της μεγαλοφάνειας του.

Κοντά στο σπίτι του έσπεκε πάντα Ένας ζητιάνος. Στενοχωρείτο που τόν Έ-θελσε όχι γιατί ήταν δυστυχισ, αλλά γιατί τόν ένοχλούσαν τα έλκεα του στο ρουχά, τόν έκαναν άντισυμπαθή. Τόν πήρε στο ράφτη του και τού παρήγγειλε "ένα κο-

Ο "Οσκαρ Ουάιλντ."

στομάχι παραδόλο που να σκέη σ' έναν διακονιστή. Τόν έντυσε με "καίστηχη κουρέλεια".

Τού άρεσε να άντιστρέφει τις όμαλές φράσεις. Π. χ. έλεγε:

— "Η δουλειά είναι πληγή των τάξεων που πίνουν. Για να φθάσει — εκεί που έφτασε — είχε ανάγκη χρημάτων. "Απεφάσισε να δώσει μια σειρά διαλέξεων στην "Αμερική. "Ήταν ο μόνος τρόπος να έ-ξοικονομήσει μερικά λεφτά.

Πηγαίνοντας στην "Αμερική τόν έρω-τήρησαν στο τελωνείο άν είχε τίποτα να δη-λώσει.

— Μια μέρα ο Ουάιλντ — δίνοντας στην "Οξφόρδη" μια διάλεξη και ακουώντας τον ο Πάτερ σκόλαζε και ηγαλόνισαν στο ρήτορα που φίλησε το χέρι.

"Οχι, τού είπε ο Ουάιλντ, τραβώντας το χέρι του δασκαλίου, τού τί θα πή το κούνιν που μάς θέλεις;

— "Επρεπε, απάντησε ο δάσκαλος, ω-χρός από την συγκίνηση.

Κατά το διάστημα των σπουδών του στην "Οξφόρδη" πέθανε ο πατέρας του, αφιόνισας στη γυναίκα του 7.000 λίρες.

Στις διακοπές ο "Οσκαρ" περνούσε τα μερικά του το διάστημα για ένα ταξίδι στην "Ελλάδα. Οι άρχοντες "Ελληνες συγγραφείς του είχαν τραβήξει εξαιρετικά το ενδιαφέρον.

Μια μέρα ο Ουάιλντ — δίνοντας στην "Οξφόρδη" μια διάλεξη και ακουώντας τον ο Πάτερ σκόλαζε και ηγαλόνισαν στο ρήτορα που φίλησε το χέρι.

"Οχι, τού είπε ο Ουάιλντ, τραβώντας το χέρι του δασκαλίου, τού τί θα πή το κούνιν που μάς θέλεις;

— "Επρεπε, απάντησε ο δάσκαλος, ω-χρός από την συγκίνηση.

Κατά το διάστημα των σπουδών του στην "Οξφόρδη" πέθανε ο πατέρας του, αφιόνισας στη γυναίκα του 7.000 λίρες.

Στις διακοπές ο "Οσκαρ" περνούσε τα μερικά του το διάστημα για ένα ταξίδι στην "Ελλάδα. Οι άρχοντες "Ελληνες συγγραφείς του είχαν τραβήξει εξαιρετικά το ενδιαφέρον.

Μια μέρα ο Ουάιλντ — δίνοντας στην "Οξφόρδη" μια διάλεξη και ακουώντας τον ο Πάτερ σκόλαζε και ηγαλόνισαν στο ρήτορα που φίλησε το χέρι.

"Οχι, τού είπε ο Ουάιλντ, τραβώντας το χέρι του δασκαλίου, τού τί θα πή το κούνιν που μάς θέλεις;

— "Επρεπε, απάντησε ο δάσκαλος, ω-χρός από την συγκίνηση.

Κατά το διάστημα των σπουδών του στην "Οξφόρδη" πέθανε ο πατέρας του, αφιόνισας στη γυναίκα του 7.000 λίρες.

Στις διακοπές ο "Οσκαρ" περνούσε τα μερικά του το διάστημα για ένα ταξίδι στην "Ελλάδα. Οι άρχοντες "Ελληνες συγγραφείς του είχαν τραβήξει εξαιρετικά το ενδιαφέρον.

φορ τακτικά, θά έγραφε ένα έργο που δεν έχει παράμοιο ή άφύσικο. Κάπο-τε έκανε μια τραγική — για την άλγεια της — έξομολόγηση λέγοντας, ότι "στη ζωή σπαταλούσε τη μεγαλοφάνεια του και στην τέχνη δεν έβασε παρά μόνον το τα-λέντο του".

Στην "επρώτη" του έργου του "Τό ριπί-δι της λαϊκής Γουίντερμερ" όταν τελείω-σε η παράστασις έκληθη με φρενιτώδη χειροκροτήματα ο συγγραφέας στη σκη-νή. "Επειτα από άρκτη ώρα παρουσιά-στηκε μ' ένα τοιγάρο στο στόμα. "Εκανε νόημα να σταματήσουν τά χειροκροτήμα-τα κι' ύστερα τούς είπε:

"Τό ξέρω πως δεν εινε ευγενής εκ μέ-ρους μου να εμφανιστώ μπροστά σας με τό τοιγάρο στο στόμα, αλλά λιγώτερο ευγενής εινε να μ' ένοχλήτε την ώρα που καπνίζω το τοιγάρο μου". Τό θράβ έ-κείνο τόν άπεθεώσαν.

Μια μέρα θγαίνοντας από τό έστιατό-ριο που και θέλοντας να δώσει τό συνετή-στον πορτιέρη από τόν θυρωρό εινε πως δεν είχε δίλλου χρήματα μαζί του.

Αίχως να χάσει την ψυχραιμία του ε-πε στο θυρωρό:

— Τζάκ, χρειάζομαι μια λίρα δανεική. — Ευχαριστός, κύριε Ουάιλντ. Καί πρόθυμος προσέφερε τη λίρα στον Ουά-ιλντ.

— Εινε για σένα Τζάκ, κράτησέ την. — Ήτανε τρομερά πολυδάπανος. Τού ά-ρεσε να διαβάξει συγγραφείς σε παλιές και πολυτελείς εκδόσεις. "Ήταν σπυλ-τικές παλινών έπιπλαων, παλινών άσημικών, πινάκων, ανατολικών χαλιών, προυντζινών αγάλματων.

Γιά να θύη πέρα στην πολυδάπανη αυ-τή ζωή του άποφάσισε να παντρευτεί την Κώσταντα Λόυδ μια νέα με όληνη προίκα, καλή νοικοκυρωμένη, αλλά χωρίς όμορ-φία και χωρίς ψυχικά χαρίσματα.

Την εποχή αυτή διάφορες φήμες περί "ερωτικών άκατονόμαστον σχέσεων" τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι. "Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

"Όταν οι φίλοι του τού έκαναν γνωστές τις φήμες αυτές τούς άπάντησε ότι επιτο-πα δεν ρεκαμάρει τόσο όσο το σκάν-δαλο".

Τις φήμες αυτές ήθε να τις έπαληθεύ-ση τό περιήρημο θύθιλο του "Τό πορτραί-το τού Ντόριαν Γκρέυ", που ο Ουάιλντ έ-καυχότο ότι τό έγραψε σ' ένα δεκαπενθί-μερο. Στό θύθιλο αυτό έβαλε όλη τη μα-τιά του να άυτοποροσπογραφήσει. Εινε η άγάπη της άρμου ανθρώπου προς ένα νέο. "Ήταν μια άγάπη — λέει κάπου τού άρχισαν να παίρνουν μεγάλη έκτασι.

σι. Νά φύγη; Μά γιατί; «τη στιγμή που τόν έδιδετο η ευκαιρία να θεολοσοκοπή-ση ως πού θύθανε η έλακεία του κό-σμου».

"Όλοι τώρα περίμεναν με άγανάκη την ήμέρα της δικής.

Στις 27 "Απριλίου τού 1895 άρχίζει στο μεγαλύτερο δικαστήριο τού Λονδίνου η δική με πρόεδρο τόν Χέν Κόλινς, και δικηγόρους τού Κουίντεν τόν Κάρσον και τού Ουάιλντ τόν "Εδουαρδ Κλάρκ.

"Η δική αυτή εινε ένα από τά μεγαλεί-τερα και σημαντικότερα γεγονότα τού 19ου αιώνας. Προέκυψε τό μεγαλύτερο άνδραφρόν δλου τού κόσμου και στήθε-ς ιστορική στην παγκόσμια φιλολογία, καταταγθεία στην περίωτη τόν δικών τού "Ήσθιό και τού Σοκράτη.

Γιά μία άσσηνη νομβέλλα "Ο πάπας και τό παπαδοπαθί άφού έξηκριώθη ότι ο Ουάιλντ δεν ήτο ο συγγραφέας τόν έρώτησαν πού θύθιλο είχε όπ' όμη του ο "Ντόριαν Γκρέυ" πού λέτε ότι έμει-νε γοιτευμένος. Μήπως ήτο τό γαλλικό μυστήριόμα "Αντιστροφή";

— Νουίμυ. — Πώς τό θύσκετε τό θύθιλο αυτό; δεν εινε άνήθικος;

— Κάτι χειρότερο από άνήθικον τό θύθιλο κακογραμμένο.

— Πώς έπ' ό κ' ό κόσμος πλησιάζει στην καταστροφή του; και ό μισοί άνθρώ-ποι δεν πιστεύουν σ' αυτόν κι' ό φίλοι μισοί σέ μένα.

Διαβάσαμε ένα γράμμα του προς τόν "Άλφρεδ" που ήτο δυνατόν να έρμηνευτεί ποικιλοτρόπως.

— "Ετσι έγραφε τακτικά στον "Άλ-φρέδο; — Τακτικά; Κανένας ούτε κι' έγώ ο Γ-διος άχ υποποθα να γράφω τέτοια περι-φρήμα γράμματα και μάλιστα τακτικά.

— "Επί τελους τό γράμμα αυτό εινε άλ-λόκοτο.

— Μά έγώ προσπάθω να μ' ή γράφω πα-ρά εξαιρετικά άλλόκοτα γράμματα.

Τόν καταδικάσαν σε δύο έτών κατα-ναγκαστικά έργα. "Η δική αυτή άνομα-στα τή διακριτική δολοφονία προκάλε-σε τή διακριτικότητα τόν διανομομένη τού κόσμου και περιστάσεις τόν διανο-μομένη τού Παρισίου. "Ο Πόλ "Αντάμ, ο Μιρμπά, ο "Ερρίκος Ρενέ, κ. ά. έδη-μοσιευσαν άρθρα διαμαρτυρίας, τά όποια όμως, δεν έλήθησαν όπ' όψη.

Τόν μεταφέρσαν στις φυλακές τού Ρέν-τιγγ και άφού τόν γράψανε στους κατα-λόγους τών φυλακισμένων τού δώσανε τόν άριθ. C. 33. "Αργότερα με πολλές προσπάθειες οι φίλοι του καταρρώσαν να πετύχουν τήν, άποαυθόητο, καλλιτέ-ρευση τών θρών της ζωής του καταδικώ-ν. Τού έστρέψαν γιά γράφη και να διαβάζη. Μέσ' στη φυλακή έγραψε τό περιήρημο "Εκ θαθέων ένα από τά άριστοσύνημα-τα της διεθνούς φιλολογίας, πού τό όνό-μασαν "Ελέμπε Εσάγγέλιο".

Στις 19 Μαΐου τού 1897 — μετά την έ-κταση της ποινής του — άφέθηκε έλευθέ-ρος. "Εφυγε από την "Αγγλία γιά να μ' ή γυρίση πιά ποτέ. Στην αρχή έγκατεστά-θη στο Μπερνέθα. "Εκει έγραψε τη "Μπαλάντα της φυλακής τού Ρέντιγγ" ύπογράφοντας την με τα διακριτικά που είχε ως κατάδικος, C. 33. Μετά πήγε στην Διέππη κι' έπειτα στο Παρίσι όπου διέμεινε από έξομολόγηση "Αλφρεδ" στην άρστηρή όγθη τού Σηκουάνα, μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1900 όπου και πέθανε.

Λένε πως πέθανε από γρίπη. "Άλλοι από σφυλίζα, άλλοι από τό πολύ άφέντι, άλλοι ότι αυτοκτόνησε. "Ο Ρενίω περιγύ-φοντας τη ζωή τού Ουάιλντ στο Παρίσι λέει μεταξύ τών άλλων: "Εστ' ασάντα τόν χρόνια, μεθυσμένος άκόμα γιά μέλ-λον, δεν μπορεί τίποτα άλλο να κάμη παρά ν' άπλώσει χέρια άδύναμα στο πα-ρελθόν του, να γυρέψη άποδείξει γι' αυ-τόν ότι δεν θύσθητε τόν άσπύρο άνάνι-στον. Τά άσπύρο τού θάνατος έφάνησαν πάλι σε άσπύρητες όπασιες. Κάθε τι στη μορφή του είχε τη ζωοματιά τών δα-κρύων..."

ΝΙΚΟΣ Κ. ΚΑΤΖΗΠΛΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Σατιρικός στίχος

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΥΣ

"Όταν καμμία γερόντισα ή γέρος με άσπρα ρόβα γάμου στεφανώνεται, στη νυμφική παστάδα τού "Ερως με τί οκία τού Λάρου αναμώναται.

ΣΤΟΝ ΚΑΦΕ

"Ω, θαρρ γλυκέ καφέ μου, και σαν έλμα με παρέα και σαν έλμα μοναξιά, κάθε μία σου ρομφαία εινε μια ψηλή μου ιδέα.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Τά δράματα — Τής καρδιάς

Η έκδίκησις του θηριοδαμαστού

Κρατώντας στα χέρια ένα ματσίγιο ο Τίνο μπήκε μέσα στο κλουβί. Τό θηρίο — μια ύπερφυη λεαινα — θρυγγήθηκε, προσπά-θησε να πρήσιση τόν κιγκλίδωμα, πού την κρατούσε φυλακισμένη, αλλά ζαντασε θωραία κάτω, άνοιγόντας τό τεράστιο στό-μα της.

— "Εδώ, Μίνα, έκαμε ο Τίνο μ' ένα τόνο κυριαρχικό. "Η λέαινα θρυγγήθηκε ακόμη, δρβώθηκε στα πόδια της και ύστερα, κά-τω απ' τό διαπεραστικό θέλημα τού άν-θρώπου ύποτάχθηκε.

Με μία χειρονομία την έκαμε να πρήσιση τόν ένα δάφρο και την πλησίασε με τό χέρι τεταμένο, σαν να ήθελε να την υψώσει, αλλά φαίνεται πως ή δύναμις τού ματιού δεν ήταν άρκετή, γι'αυτί η Μίνα άνοιξε τό στόμα της κι' αχαιλώθηκε τό χέρι του. "Ο άλλος δεν έκαμε καμμία προσπάθεια να τό τραβήξει. Τό αμία άρχισε να τρέχη, αλλά εκείνος δεν κινήθηκε. Μόνο δυνάμει-σε τό θέλημα του, θυθιζόντας τό στό μάτια του θηρίου, πού, τότε, έμεινε άκίνητο, μουναλίζοντας.

Σ' ένα σ' ο Τίνο θύγχε απ' τό κλου-βί, ψιθυρίζοντας: «Βρομοθήλυκο!...»

— "Εξω έθρεχε. Πέρασε μπροστά απ' τό διαφημιστικό καμινάκι και παρηγόρησε την άρσία άφφια, πού τόν παρίστανε ντυμέ-νο με τό άθλητικό του κοστούμι, ευθυετή, άρσίο κι' ακόμη νέο: «Τίνο, ο μεγαλύτε-ρος θηριοδαμαστής τού κόσμου σ'τό περί-φημο νούμερο: «Η Μπλόντιν στο λάκκο τών λεόντων».

"Ήταν δρσάος μέσα σέ κείνο τό κοστού-μι, άρσας και άξανάτητος παρά τό ασ-ράντα τού χρόνια. "Άλλά ή Μπλάνκα, ή γυ-ναίκα του, δεν ήταν παρά έικοσι. Είκοσι μοσχόβολα άνοιξιάτικα χρόνια. Είκοσι χρόνια άφρόνιδια και γελαστά. "Άλλά ή-ταν θεούσες γιά την άγάπη της!

— "Εσπεύσε, εύτυχής, γι'αυτί θα πήγαινε να την φιλούσε σέ μια τόσο άσυνήθιστη όρα. Τό μικρό του ταγκουάριόμα δεν ήταν πα-ρά ένα πρόδημα. Κοντά σ'τό άμάτι του, πού έμειναν αυτές κι' ή Μπλάνκα, στάθηκε. "Ακουσε ήμίλιες από μέσα. Μιλούσε ή Μπλάνκα.

— Μ' αυτόν τόν καιρό! Πώς ήρεσε, φω-χέ μου. Βράγχες φοδερά. Νά, πάρε αυτό τό παλτό παλτό. Δεν τό φοράει πιά.

— Που εινε τώρα; — Στό κλουβί. "Η Μίνα εινε δύσκολη, έξερσε. Άύριο θ' άρχίζονταν τό νέο σπου-δαίο νούμερο.

— Φοδούσε γιά σένα, Μπλάνκα. — "Άλλά, έλ, τρέλε! "Εγώ δεν φοβού-μαι. Δεν έχω να φοβήθω τίποτε μαζί του.

— Καί τά λεπτά; — Ναι, αόριο, δα, ζητήσω μια προκατα-

